

BIOGRAFIE – JACQUELINE – ‘GOOD LIFE’

Op een mooie zomerdag parkeert een jonge blonde vrouw haar fiets met kinderzitje tegen de muur van een cafe in de Haarlemse binnenstad. Ogenschijnlijk een doodnormaal Hollands tafereeltje, als ze niet een van Nederlands beroemdste popzangeressen zou zijn. Bij de begroeting maakt ze een vrolijke, gelukkige indruk, geheel in stijl met haar eerste solo-plaat. Deze heet niet voor niets *Good Life*.

Het afscheidsoptreden van Krezip, de band waarmee ze in meerdere opzichten groot is geworden, vond plaats in juni 2009 en werd de vorige avond uitgezonden bij BNN. Inmiddels zijn we een jaar verder, maar de tv-registratie emotioneerde haar zeer, zo zegt ze: ‘Ik kon er bijna niet naar kijken, heb toch het einde weer gezien. Heftig! Het was zo’n emotionele avond! Maar het had niet mooier kunnen gaan. Na afloop was het eerst janken, janken, janken en toen feesten, feesten, feesten. Helemaal perfect. Ik weet nog dat ik dacht: “Nu kan ik dood, ik heb me voortgeplant en mijn laatste show mooi afgerond.” Ik was helemaal tevreden.’

Na het afscheid van Krezip volgde ‘totaal niet’ het beroemde zwarte gat, waarin sporters en artiesten spreekwoordelijk vallen als ze stoppen. Jacqueline: ‘Ik had natuurlijk ook een klein babietje thuis. Ik kon me heerlijk aan Billie wijden. Ik dacht toen: ‘Ik laat het open, voor hetzelfde geld ben ik de komende jaren alleen maar moeder. Maar ja, muziek maken, dat doe je gewoon, dat houdt niet op. Het begon weer te kriebelen en ik ging weer voorzichtig liedjes schrijven. Ik luisterde op dat moment heel veel naar The Beatles. Ik kende hun muziek natuurlijk al, maar het was alsof je een buurjongen hebt waar je ineens heel veel van houdt en mee wilt trouwen. Ze inspireerden me.’

Ze legt uit: ‘Eind 2009 zat ik nog vooral te klooiën. Ik vond echt helemaal niets goed van wat ik schreef. Dan zat ik thuis te wanhopen: ‘Ik denk dat ik het niet meer kan’, en dat soort gezever. Maar ik dacht ook: ‘Ik zie het wel, we hebben alle tijd.’ Platenmaatschappij Sony stuurde haar naar Londen, waar ze met Britse songwriters aan de slag ging om nieuw materiaal te schrijven. ‘Daar kwam ik er achter welke kant ik niet uit wilde. Ik heb helemaal geen zin om de zoveelste Adele of Duffy te worden. Ik vind Amy Winehouse echt geweldig, maar ik wist wel dat ik daar ver bij uit de buurt ging blijven. Het blijft op *Good Life* altijd pop en rock.’

De week na ‘Londen’ begon ze thuis met JanPeter Hoekstra (ex-Krezip-gitarist) liedjes schrijven. Dat gaf haar een veel beter gevoel: ‘Dat had een authentieke sound. Dat was eigen.’ Ook ging ze begin 2010 schrijven met Tjeerd Bomhof, zanger, gitarist en componist van de Amsterdamse indie-band Voicst én sleutelfiguur in de Nederlandse popscene. Tjeerd noemde de naam van Alex Callier, bassist en songwriter van de Belgische band Hooverphonic, met wie hij net zelf heeft samengewerkt. ‘Waarom gaan we niet een keer met z’n drieën samen schrijven?’ opperde hij.

Jacqueline: ‘Dus Tjeerd en ik samen naar Alex, in Sint-Niklaas. Alex heeft een prachtig huis, helemaal in jaren vijftig-en zestig-stijl. Hij ziet er met zijn vetkuif ook uit alsof hij zo uit die tijd komt. Dat paste helemaal bij de muziek waar ik me door had laten inspireren. Het klikte meteen, toen we met z’n drieën gingen schrijven. Het eerste liedje was meteen heel tof. Dat was *Dare To Lose* (het tweede nummer van *Good Life*). Toen we vervolgens *Overrated* af hadden, dacht ik: “Wow!” Ik kwam helemaal verliefd uit Sint-Niklaas terug en wist: ‘Ik ga die plaat opnemen.’

‘Met JanPeter had ik toen al *Forgive Me* geschreven en vanaf dat moment ging het allemaal vrij makkelijk en snel. Ik schreef ook heel veel thuis in mijn eentje achter de piano. Dat ging heel lekker. Een van die liedjes heb ik met Joost Zweegers (Novastar) afgeschreven. Joost is een heel temperamentvolle songschrijver. Hij begon meteen heel gepassioneerd allerlei suggesties te doen. Opnieuw kwam ik thuis met een gevoel van: “Bingo!” Ik ben heel trots op *Big World*.’

Met Tjeerd en Alex samen schreef ze *Overrated*, *Dare to Lose*, *Hold Your Fire* en *Hard To Disagree*. Jacqueline: ‘Tjeerd en Alex zijn supercreatief. Als wij met z’n drieën schreven vlogen de ideeën supersnel over tafel. Er kwam weinig ego aan te pas, we vulden elkaar heel goed aan. *Soundwise* bracht Alex ook precies wat ik zocht. Tijdens mijn tweede bezoek aan Sint-Niklaas heb ik hem als producer gevraagd. Alex kent de sixties en seventies op zijn duimpje. Zowel dat hele naïeve, als het wat zwaardere. In de studio waren we heel erg met het verschil daartussen bezig. Van

Forgive Me kon je bijvoorbeeld een wat zwaarder nummer maken, maar we kozen er bewust voor om een bepaalde sixties-naïviteit te behouden. Daar waren we erg naar op zoek.'

Alex Callier gaf de plaat een heel helder, sprankelend geluid mee. Pittig en poppy, met ruimte voor een vleugje glamour. Soms ruig en springerig, dan weer smaakvol georkestreerd. En vooral: optimistisch en positief. Dat past precies bij hoe Jacqueline in het leven staat. 'Ik wilde een plaat maken die je de hele dag thuis kunt draaien. Daar was ik echt aan toe. Bij een album van Krezip dacht ik wel eens "Oei!", als hij opstond tijdens het eten. Te hard of te onrustig. Ik hoef geen diner-bij-kaarslicht-CD te maken, maar Beatles en Stones-platen kun je ook de hele dag opzetten. Ik wilde gewoon een mooie, tijdloze plaat maken.'

Krezip bestond uit drie mannen en drie vrouwen. Jacqueline: 'Nu was het: alleen maar mannen en één vrouw: ik.' Haar begeleiders op *Good Life* zijn Mario Goossens (drums, Hooverphonic en Triggerfinger), Simon Casier (bas, Balthazar) Jan Peter Hoekstra (gitaar, ex-Krezip) en Remko Kühne (keyboards, Hooverphonic, Alain Clark). Jacqueline: 'Ik wilde bewust alleen maar jongens. Ik heb het altijd leuk gevonden, vrouwen om me heen. Tijdens de opnames van *Good Life* was ik mijn shampoo vergeten, toen had ik gelijk een probleem. Dat was vroeger natuurlijk niet, schone onderbroeken, mascara, alles was altijd aanwezig. Ik zong een keer zelf een koortje in en het klonk meteen als Krezip. Maar voor deze plaat wilde ik bewust wat nieuws. Ik nam me voor: 'Ik wil alleen mannen in de achtergrondkoortjes.'

Hoewel Jacqueline zegt veel inspiratie te putten uit 'andermans verkeringen', zijn sommige liedjes heel autobiografisch. Het lome *Break of Day*, over een dagje naar het strand, is daar bij uitstek een voorbeeld van. 'Ik woon nu vier jaar in Haarlem en ik vind het zo'n rijkdom dat je zo naar het strand kan fietsen. Het strand is een van de mooiste dingen die er zijn, daar gaat dat liedje over. 's Ochtends opstaan en zo snel mogelijk met man en kind naar zee.'

Ook is er het afsluitende *Honey B*. Jacqueline: 'Ja, een slaapliedje. B staat natuurlijk voor Billie. Tijdens mijn zwangerschap heb ik veel opgetreden. Toen hij net geboren was dacht ik: "Ik ken hem al." Hij kende mij ook, door mijn stem, vanwege het zingen. Voor alle babies en moeders is zingen superbelangrijk, laat staan als je ook nog je hele zwangerschap hebt gezongen. Ja, een slaapliedje hoort erbij. Je merkt dat je kind er rustig van wordt. Ik heb er een paar. Deze was het best geschikt voor de CD.'

Veel andere liedjes gaan over de liefde, of over het verschil in inzicht tussen mannen en vrouwen. Dat laatste thema wordt op de spits gedreven in het vocaal vraag-antwoordspel tussen Jacqueline en een mannelijk achtergrondkoortje in het energiek stuitende *Hold Your Fire*. Het nummer is geïnspireerd door 'vrouwen die hun man op de kop zitten met teksten als "Je moet vroeger thuis komen etc." 'Ze vervolgt: 'Er zijn nu eenmaal van die stereotype sekseverschillen. Daarvan wordt je je misschien nog meer bewust als je moeder wordt. Die verschillen zijn puur natuur. Je ontkomt er niet aan.'

Inmiddels is ze zwanger van haar tweede kindje. Het album heeft de toepasselijke titel *Good Life* meegekregen en is duidelijk gemaakt door een vrouw die goed in haar vel zit. Maar hoe mooi het leven ook is, tegenslagen horen er ook bij, zo zingt ze in het gelijknamige titelnummer, waar ze haar moeder citeert. Jacqueline: 'Als het tegen zit zegt mijn moeder altijd: "Dat hoort er bij, vrouwke." En ze heeft gelijk. Dat zie ik ook aan Billie. Het leven gaat met vallen en opstaan. Het hoort er allemaal bij.'